

RONALD WYETH

ZOBER PRACHY a LET

MARENČIN PT

ZOBER
PRACHY
a LET

RONALD WYETH
ZOBER
PRACHY
a LET

MARENČIN PT

© Ronald Wyeth, 2017

Slovak edition © Marenčin PT, spol. s r. o.

Jelenia 6, SK-811 05 Bratislava

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media

Jazyková úprava Sylvia Sachs

675. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0119-9 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0120-5 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0121-2 (ePub)

KAPITOLA 1

Keď bol istý Juan Croato, drobný kšeftár so staršími športovými autami, dlhý tridsaťtisíc pesos svojmu kamošovi Pedrovi Ciscovi, v dohodnutej lehote ich večer priniesol k Pedrovi domov, do jeho bytu v Santiago de Chile blízko štadióna Nacional. Tá ulica sa volá Los Carpinteros a leží kúsok od paralelne bežiackej širokej a významnej avenidy Marathon. Pedro Cisco býval v starom tehlovom dome, v peknom dvojizbovom byte na prízemí, so svojou ženou Elvirou, jej dcérkou Tinou, ktorú mala zaslobodna, a ich spoločným synom Tomasom.

Juan Croato vyložil peniaze v kuchyni na stôl a dal sa pri káve čakať na Pedra, ktorý mal pohotovosť a pred hodinou ho zavolali do roboty. Pedro bol šoférom hasičského auta. V ten večer mal mať voľno s pohotovosťou na telefóne. Elvira, Pedrova žena, ponúkla Juanovi, aby zostal, vraj Pedro určite nebude preč celý večer. Juan sa posadil k stolu, na kolená si posadil päťročnú Tinu, hral sa s ňou a pritom sa zhováral s Elvirou. Trojročný Tomas sa štvornožky tmolil po kuchyni, tisol pred sebou hasičské auto a robil pritom brm-brm. Elvira sa opierala zadkom o pult a zhovárala sa s Juanom. Hodno uviesť, že to bol krásny zadok a jeho gravitačnú silu, ktorou pôsobil na mužov, Elvira dobre poznala. Od trinástich zastávala názor, že to, čo má medzi nohami, sa používaním na akékoľvek ciele nemíňa. Manželovi Pedrovi však túto teóriu nikdy nespomenula. Bol síce dobrák, ale aj on mal niekde hranice – a Elvira, hoci bytosť odvážna, mala z mužskej fyzickej sily strach. Raz, ešte

keď sa len učila za predavačku, dostala od majiteľa obchodu za kradnutie také zaucho, že po ňom spadla, zostala ležať poriadne dlhých pár sekúnd, a keď sa pokúšala vstať, padala znova a znova, a nie a nie sa jej obnoviť zmysel pre rovnováhu. Ešte aj po týždni mala závraty. Niežeby ju táto skúsenosť odnaučila kradnúť; kdeže – naučila ju dávať si setsakramenský pozor, aby nejakého chlapa nenaštvala tak, že by mohla opäť dostať. Jej zlodejské sklony a trvalá túžba po bezpracnom zisku zostali nedotknuté.

V ten večer, keď Juan priniesol tridsaťtisíc pesos, ktoré patrili jej manželovi, mala niečo cez dvadsaťšesť rokov, pracovala ako predavačka na polovičný úväzok v potravinách, jej manžel bol šoférom hasičského auta, no so svojím životom nebola spokojná. Dookola premýšľala, ako sa to robí, aby človek zarobil poriadne prachy.

Peniaze na stole pred Juanom predstavovali dvadsaťtisícovú, akože tajnú úsporu jej manžela ešte zo staromládeneckých čias, a k tomu desaťtisícový zisk zato, že tých dvadsať Juanovi požičal na istý zvláštny jednorazový kšeft. Elvira nemohla nemyslieť na to, aké by bolo fér a správne, keby tie prachy pripadli jej. Rozmýšľala, že by mohla zavrieť deti do izby, pustiť im rozprávku a v druhej izbe – manželskej spálni – narýchlo zvieť Juana za tridsaťtisícovú odmenu. To však neprichádzalo do úvahy. Juan jednak nespával so ženami svojich kamarátov a jednak by za sebelepší sex narýchlo mohla dostať v najlepšom prípade päť stoviek, takže by sa mu musela oddať šesťdesiatkrát. To by s Juanom nešlo, hoci vedela, že inak ju má veľmi rád.

Vtedy v kuchyni, s krásnym zadkom opretým o kredenc, sa v nej o dvadsaťpäť minút zrodil prefíkaný plán, ako dostať peniaze do rúk. Zatelefonovala manželovi do práce. Keďže bol na výjazde, nechala mu odkaz, že po prvé prišiel Juan a doniesol mu *to*, on už vie čo, a po druhé, že ona ide s deťmi spať k mame, keďže ho *zasa do noci nebude*. Operátorka Elviru poznala, opýtala sa jej, ako sa má ona a ako sa majú deti a ubezpečila ju, že Pedro Cisco odkaz dostane hneď po návrate. Nie, nič nebezpečné, začala tlieť skládka pri továrni na cverny a priadzu.

Zatým požiadala Juana, aby ju aj s deťmi odviezol k jej mame

do mestskej štvrte Puente Alto na juhu Santiaga. Peniaze pred ním vložila do druhej zásuvky zhora v rade zásuviek v kredenci, napísala Pedrovi odkaz, obliekla deti a všetci spolu odišli.

Pred domom, v ktorom bývala jej matka s manželom a s Elviriným mladším bratom zvaným El Papiro, sa rozlúčila s Juanom. Deti odvieďa hore k mame a požiadala El Papira, aby ju šiel odviezť ku kamarátke o pár ulíc ďalej. V aute mu potom vysvetlila, že ju má v skutočnosti doviezť domov, čo ale nesmie v živote nikomu vyzradiť, a dostane za to celých päť stoviek. El Papiro by jej to sľúbil aj zdarma, mal svoju čertovskú sestru rád a urobil by pre ňu takmer čokoľvek. Doma Elvira vzala peniaze zo zásuvky, potom prudkým trhnutím vyškľbla retiazku, pridŕžajúcu balkónové dvere tak, aby sa cez malú medzeru neustále vetralo. Uspokojene si prezrela vytrhané skrutki z mäkkého dreva rámu dverí. Nakoniec povytáhovala a poprevracala zásuvky z kredenca na dlážku kuchyne, ľavou rukou dopísala úplne iným písmom do odkazu pre manžela „gracias“, zmizla a zamkla za sebou. Odkaz mal pôvodne informovať Pedra, že peniaze sú tam, kde zvyčajne majú bežnú domácu hotovosť, teda v zásuvke. Vedela, že za toto – za odkaz, ktorý pomohol zlodejovi – bude doma hádka a Pedro jej poriadne vyčiniť. Mala premyslenú aj obranu. Bol ňou útok na Pedra zato, že namontoval do balkónových dverí úplne nevyhovujúcu retiazku, hoci vie, že na balkón ich bytu na zvýšenom prízemí by poľahky vyliezlo aj dieťa, nieto odhodlaný zlodej.

* * *

Táto príhoda z Elvirinho života načrtáva jej čertovskú povahu. Po celý svoj život bola maškrtná na peniaze. K tomu ju sprevádzala povest' holky, ktorej kolená nedržia spolu. To bolo príčinou jej rozchodu a rýchleho rozvodu s Pedrom Ciscom. Prevalilo sa, že sem-tam si privyrobila päťstovkou za sex v jeho vlastnom byte, ba v jeho vlastnej posteli, zakiaľ on, zasahujúc pri požiari, zachra-

ňoval životy i majetok. Tam mal trpezlivý Pedro hranicu. Elviru v hneve vyšticoval, no hoci sa toho ukrutne bála, nezbil ju. Iba ju požiadal, aby sa odsťahovala, dal návrh na súd a o pár mesiacov boli rozvedení. Bývala u matky, občas u kamarátky. Obe deti, Tina aj Tomas, zostali s Pedrom. Elvira ich úprimne ľúbila, nik nemôže povedať, že nie. Boli pre ňu najkrajším, čo ju v živote postretlo, a preto s nehou a smútkom súhlasila, že o deti sa bude starať Pedro. Tina síce nebola jeho dieťa, no miloval ju bez rozdielu. Predstava musieť sa s ňou rozlúčiť a nechať ju v rukách nespútanej a nezodpovednej Elviry, bola pre Pedra neprijateľná. Elvira prisľúbila, že za deťmi bude chodieť vždy, keď bude môcť, aj na náklady na ich žitie bude Pedrovi posielat' vždy, keď bude môcť.

Po rozvode a tisícke bozkov všetkým trom, s ľahkým batôžkom na ramene, odtančila v ústrety vidine hromady peňazí, ktorá sa jej musí nejako dostať do rúk. Z minulosti sa poznala s pár veľmi pochybnými ľuďmi, z ktorých najviac jej pasoval istý Gerardo Martillero. Podobne ako ona tridsaťročný, podobne ako ona polovičný indián, podobne ako ona chamtivý na ľahké peniaze. V minulosti už sem-tam zarobil dáku takú sumu, ktorá mu umožnila na čas žiť na veľkej nohe, potom zasa zháňal a špekuloval; skúšal s partiou ďalších príštipkárov predávať kokaín, načo zareagovali miestni gangstri, zmlátili ich a dali im pokutu, inokedy ukradol auto nesprávnemu človeku, dostal skutočnú nakladačku a poležal si v nemocnici. Neskôr začal predávať kontraband z lodí, privážajúcich do Valparaísa množstvo najrozmanitejšieho nelegálneho a neprecleného tovaru z celého sveta, a nastali lepšie časy. Zarábala troj- až štvornásobok priemernej mzdy, kúpil si maličký byt v centre Valparaísa a zbavený základných existenčných starostí v pokoji premýšľal, ako zarobiť omnoho viac a dostať sa zo sveta predaja šmeliny, ako sú kanadská brandy a čínsky textilný fejk svetových značiek, do sveta nákupu domov, šperkov a drahých áut; do sveta, aký vídal z auta, keď prechádzal popod kopec Playa Ancha s prepychovou štvrtou rovno nad morom, na ktorom stáli domy, začínajúce na cene milión dolárov a končiace na pätnástich.

Keď mu zatelefonovala Elvira, že zháňa prácu a bývanie, rád ju

pozval k sebe. Kvôli kšeftom sa veľa pohyboval medzi Valparísom a Santiagom, nuž sa po ňu zastavil. Žiaden stály vzťah práve nemal, bolo preto samozrejmé, že začali spolu žiť.

Približne v tom čase sa dal pár razy do reči so starým kamošom Carlosom Oreirom, s ktorým sa poznal z niekoľkomesačného pobytu v mestskej vyšetrovacej väzbe v Santiagu. Oreiro bol pilot v malej privátnej cargo spoločnosti. Lietal na DC6 a po niekoľkých drobných krádežiach sa – na svoje nešťastie – odhodlal aj na vykradnutie colného skladu na letisku, na ktorom mala jeho spoločnosť sídlo. Skončil vo väzbe, odkiaľ ho po pár mesiacoch pustili. Na súde mu dali dostačujúci trest tých práve odsedených niekoľko mesiacov, k tomu ešte rok s podmieneným odkladom na štyri roky. Po nejakom čase, strávenom potľkaním sa a vykonávaním príležitostných robôt, sa stretol s Elviriným partnerom a domácim, s Gerardom Martillerom. Oreiro v tom čase pracoval ako šofér vysokozdvížneho vozíka, čo mu po pilotovaní DC šestky ponad celú južnú Ameriku pripadalo ponížujúce a hlúpe; v neposlednom rade za štvrtinový plat. Stretol sa teda s Martillerom, niekoľko razy si spolu dali biele víno v La Vid Renombrado, bodege, tam chodievali kšeftári a podvodníci; sem-tam aj podnikatelia, pohybujúci sa na hranici zákona, niekoľkí darebácki exekútori, realitní makléri z tretej ligy, striehnuci na exekučné predaje bytov a domov; jednoducho, spoločnosť ešte nie vyložene zločinecká, no už dávno nie počestná. V bodege La Vid Renombrado pri pohári vína Oreiro porozprával, že sa mu ozval starý kamarát z pilotnej školy, istý Luis Romero. Vraj priletel na malom súkromnom lietadle do Chile, kde chce ich boss, bohatý Mexičan Sergio Ortega Pinona, starší brat zabitého gangsterského hudobníka Fabiana Ortegu Pinona,¹ investovať do nehnuteľností. Jeho vyslaným nákupcom je priateľ jeho nebohého brata, ďalší gangsterský hudobník Tito Torbellino.² Romero je Torbellinovým pilotom, telesným strážcom a tiež jeho sekretárom, tajomníkom a dievčaťom pre všetko. Tito Torbellino dostal od kartelu Sergia Ortegu Pinonu šancu postúpiť zo speváčika slaboduchých, hoci populárnych a v určitých kruhoch obľúbených pesničiek, na zaujímavú pozíciu v štruktúre zločineckej organizá-

cie. Zvláštnou dôverou ho poctil osobne Sergio Pinona. Urobil to kvôli tomu, že jeho mladší brat Fabian bol podobne ako Torbellino spevákom *Narco-corrido* a zároveň Torbellinovým priateľom z čias muzikantských začiatkov.

* * *

Prepustený pilot a šofér vysokozdvížneho vozíka Oreiro sa od dávneho kolegu pilota Luisa Romera dozvedel o Torbellinovej misii v Chile, hoci to mala byť prísne tajná záležitosť. Luis Romero bol síce obstojný pilot, ale nespoľahlivý kecal. Oreiro na rozdiel od Romera nebol kecal a vo svojej podstate bol nenásilný dobrák, bol však špekulant a vnútorne už bol na strane zla, už príliš nerátal s tým, že by sa mohol opäť dostať do sveta počestných mužov od lietajúcich strojov. Obrátil sa na Martillera s tým, čo sa dozvedel. Martillero sa doma obrátil na znudenú Elviru, v tom čase pracujúcu ako servírka v malej kaviarni na konci ich ulice. Elvira pochopila, že Gerardo Martillero jej dáva tip. Všetci traja nezávisle od seba si vytvorili určitú predstavu o tom, o koľko peňazí musí ísť, keď nakupuje nehnuteľnosti v Chile boss narkogangu z Mexika. Štvrtý, Luis Romero, pilotujúci Piper 24 Comanche, na ktorom priletel Torbellino a ktorý patril bossovi Pinonovi, na rozdiel od nich mal predstavu omnoho presnejšiu – išlo o mnoho miliónov dolárov, ktoré mienil Pinona utrátiť v Chile.

* * *

Boss narkogangu Sergio Pinona bol samolúby narcis, ktorého bavilo nechať sa prevážať na vlastnom lietadle a vysieľať na vlastnom lietadle svojich ľudí po Amerike. Začalo sa to tým, že sa k nemu dostal nezamestnaný pilot a povalač Luis Romero, milujúci poflakovať

sa v leteckej košeli a baliť baby na táraniny o tom, ako to bolo, keď bol pilotom stíhačky. Pinona si ho k sebe vzal s predstavou, že kúpi lietadlo na pašovanie drog a zároveň bude mať svojho osobného pilota. Prvé sa ukázalo ako problematické a zatiaľ to odsunul na neskôr. Druhé – mať osobného pilota – sa ukázalo ako znamenitý spôsob prifukovania vlastného ega. Na Romerov návrh kúpil za prijateľnú sumu Piper PA 24 Comanche 400 z roku 1964 po generálnej rekonštrukcii v leteckých opravovniach. Išlo o vydarené, rýchle a pohodlné lietadlo. Nemal preň však ktoviekoľko využitia, a tak po rozhodnutí investovať do nehnuteľností v Chile zvolil ako spôsob dopravy pre Torbellina práve svoj Piper. Toto rozhodnutie bolo najmä dokazovaním si potrebnosti a využiteľnosti stroja na realizovanie svojich obchodných zámerov. V skutočnosti bola dvoostosemdesiatkilometrová cestovná rýchlosť Pipera so spotrebou dvanásť galónov benzínu na letovú hodinu zdĺhavým, nudným a nákladným spôsobom dopravy. Pinonov emisár Torbellino však bol tupec, neschopný zložitejších úvah, bez organizačného – alebo akéhokoľvek iného – nadania; vedel iba robiť treťoradú konzumnú pophudbu, míňať prachy a machrovať. Analyzovať efektivitu prepravy – tam schopnosti jeho spoteného mozgu nesiahali. Čo sa týka pilota Romera, ten to bral tak, že si dobre zalieta a že je zasa *kýmsi*, keď pilotuje lietadlo na chaterovom lete ponad západné pobrežie Južnej Ameriky na úžasne dlhom úseku.

Torbellino mal v portmonke kreditku a v aktovke šekovú knižku od účtu bossa Pinonu. V hlave mal trochu z toho, čo mu o obchode s realitami vysvetlil istý realitný agent a na základe čoho dokázal pred Pinonom dlhšiu dobu predstierať, že je nielen znamenitý hudobník, ale aj mazaný obchodník s nehnuteľnosťami. Na tomto poli sa jeho skúsenosti obmedzovali na niekoľko neveľkých transakcií z minulosti, keď bol kupoval dom sebe, potom dom svojim rodičom, neskôr hektár pôdy pri mori na opustenom pobreží, o ktorom rád zasvätené tvrdil, že do desiatich rokov tam začne výstavba dovolenkového rezortu pre gringov a cena jeho hektára sa stristonásobí. Tú výstavbu si však vyfantazíroval agent, ktorý ho na kúpu navnadil. Pravdou je, že na tom mieste si dal vzápätí zakúpiť Pinona rovno

päť hektárov a na to použil Torbellina. Poslednou a najväčšou realitnou akciou bolo zakúpenie domu, v ktorom na prízemí sídlilo hudobné vydavateľstvo a na poschodí súkromná pracovná agentúra; kupujúcim bol Pinona a agentom cez reality Torbellino, ktorý kvôli tomu dokonca posunul naspievanie svojho posledného a najhlúpejšieho albumu *No eres tu, ahora soy yo*.³ Pinona v dome ihneď zdvihol nájomné a zároveň uveril, že Torbellino, napriek jeho povesti požívачného hlupáka a nenadaného muzikanta, mu naozaj môže slúžiť ako jeho celkom schopný osobný realitný agent. A keďže z akéhosi dôvodu vzhliadal s obdivom k Chile – nakoniec, prečo nie, je to stabilná prosperujúca demokracia, neporovnateľne zdravšia než Mexiko – rozhodol sa nakupovať tam nehnuteľnosti. Pinona totiž, na rozdiel od mnohých zbohatnutejších mafióv, myslel na budúcnosť seba aj svojich detí, a zároveň vedel, že príde deň a v Mexiku bude pôda pre neho prihorúca, o čom ho definitívne presvedčila smrť jeho brata. Vtedy sa presťahuje do Chile, kde ho bude čakať vila nad morom a pár nehnuteľností, ktoré mu budú do konca sveta sypať spústy peňazí na život.

* * *

Elvirina predstava o tom, koľko peňazí tam niekde čaká na utratenie, bola síce hlboko nepresná, ale dosť odvážna na to, aby si mohla predsavziať, že im ukradne najmenej pol milióna zelených gringovských dolárov, aj keby čert na koze jazdil. Pretože to chcú aj Oreiro, aj jej milenec Gerardo Martillero. Inak by jej to Gerardo nehovoril. Správne odhadli, že je z nich najmazanejšia a možno aj najmotivovanejšia. Nepovie si *nejde to* a neodíde za inou zábavou; naopak, bude to skúšať, vymyslí sto diabolských lstí, no nakoniec dostane, čo chce, nasýti svoj vášnivý smäd po veľkých peniazoch. Tu navyše cítila, že ak získa korisť a zmizne, hnev a pomsta budú hľadať iné ciele, než je ona – v hre je niekoľko chlapov, rozostavených medzi ňou a neznámym bossom v dialľavách ako nárazníkové

pásma. Vyparí sa na opačný koniec Južnej Ameriky, vezme k sebe Tomyho a Tinitu a budú si žiť v mrakodrape na tridsiatom poschodí v byte s klimatizáciou.

Prísť na to, ako ukradnúť Torbellinovi peniaze jeho pána, jej tentoraz netrvalo púhych dvadsať minút, ako to bolo vtedy, keď pred štyrmi rokmi ukradla tridsaťtisíc pesos, čo vracal Juan Croato jej vtedajšiemu manželovi Pedrovi. V tomto prípade si lámala krásnu tmavovlasú hlavičku celých dvadsaťštyri hodín. Hľadala riešenia, zas ich zavrhovala, nachádzala nové. Dopoludnia, predtým než šla do práce, síce pozerala svoju obľúbenú argentínsku telenovelu o žene na úteku, ale dej aj dialógy jej unikali, hľadela na obrazovku a dumala nad tým, ako správne uchopiť príležitosť za pačesy. Potom sa zobudil Gerardo, osprchoval sa a chcel od nej sex, prv ako mu zamáva odo dverí a odíde do práce. Dala mu bez záujmu, hľadela ponad jeho rameno do stropu a dumala, hoci inokedy ju táto činnosť bavila, i keď Gerardo sa jej, popravde, už zajedal. V práci potom robila to, čo zvyčajne, ale chýbal jej obvyklý zápal a škriepna iskra, pre ktorú ju mal rád majiteľ, kolegyňa aj zákazníci. O jednej po polnoci sa vrátila domov. Gerardo tam ešte nebol, behal po svojich kšeftoch. Vedela, že sa má znova stretnúť s tým bývalým pilotom, s Carlosom Oreirom, a dozvedieť sa viac o Torbellinovi a jeho konkrétnych plánoch. Usadila sa pred televízor s vrecúškom bombónov, bez záujmu pozerala chvíľu tú, chvíľu onú stanicu. A dumala a dumala.

Gerardo ju našiel spiacu na gauči pred zapnutým televízorom. Hodil na ňu deku, vzal ovládač a ešte hodinu sledoval nočné programy, než si šiel ľahnúť do spálne. Ráno Elvira ako každý deň vstala o deviatej, osprchovala sa, zjedla niečo malé a zatelefonovala Pedrovi Ciscovi. Bol doma, mal celý deň voľno. Deti už boli preč, Tina v škole a Tomas v škôlke. Kamarátsky sa porozprávali, Elvira si potom sadla k ďalšej časti telenovely o žene na úteku. Hrala ju známa argentínska speváčka a herečka s rovnakým priezviskom, ako má ten Gerardov kamarát, skrachovaný pilot Carlos Oreiro. Prišlo jej to zábavné.

Keď Gerardo Martillero vstal, začala vyzvedať, čo robil včera.

Spontánne jej povedal o stretnutí s Carlosom Oreirom v bodege La Vid Renombrado. Carlos vraj bol na ďalšom posedení v bare s Luisom Romerom a vyťažoval ho. Postupne ako keby vznikala skupina spiklencov okolo Torbellina, uvedomila si Elvira, zakiaľ Gerardo rozprával. Ako keby Torbellinov pilot Luis, jeho kamoš pilot Carlos, Carlosov kamoš a jej frajer Gerardo, a ona, Elvira, spolu vytvárali sieť, uprostred ktorej sa nachádza Tito Torbellino s peniazmi Sergia Ortegu Pinona. S veľkým, veľkým vrecom peňazí. A vtedy jej zaplo, ako to celé zaonačiť.

KAPITOLA 2

„Ktovie, či by sa ešte dal niekde zadovážiť taký Dracon, ako som bol zohnal vtedy v Peru,“ vzdychol pán Arthur Grass, listujúc v staršom čísle leteckého časopisu. „Tak úžasne dobrý aeroplán to bol, a krásny.“

„Chcel by si lietadlo?“ opýtala sa jeho manželka, pani Alexandra Grass. Stála pri kuchynskom pulte a malým pohárikom vykrajovala z plátu cesta na pomúčenej doske pagáčiky. Ukladala ich na plech. Pohárik zavše pomúčila tak, že ho pozvrtala v miske s múkou.

Pán Grass sedel za stolom. Tešil sa na pravé balkánske pagáčiky. Rád sa prizeral, ako ich jeho manželka pripravuje. Teraz však jeho pozornosť zaujal Embraer Dracon Alfa, starý jednomotorový turistický letúň krásnych tvarov, príjemných vlastností a skromných výkonov. Pán Grass pred istým časom na takom lietadle prevážal niekoľko kufrov z Peru cez časť Brazílie do Venezuely, kde pri pokuse o núdzové pristátie na rieke Orinoco havaroval a letúň zmizol v hlbokjej vode tohto juhoamerického veľtoku.

„Nie *lietadlo*,“ odvetil pán Grass na otázku pani Alexandry. „Chcel by som, aby sme začali zasa obaja lietať, a chcel by som niekde vypátrať a zrekonštruovať Dracon Alfa.“

„Baví ňa všeličo stavať a zrekonštruovať.“

Alexandra, pôvodnou profesiou psychologička, teraz už rok a pol pracovala v obchode s umeleckými potrebami, reprodukciami výtvarných diel a plagátmi, a zároveň maľovala tušom aj olejom obrazy, ktoré vystavovala galéria Kowalski AD Art v Oaklande

aj v San Francisku a ktoré sa na obidvoch miestach aj predávali. Natoľko dobre, že Alexandra za uplynulý rok zarobila štyridsaťtisíc dolárov po zdanení, čo by jej umožnilo zanechať zamestnanie v obchode a zostať len pri maľovaní – keby to tak chcela. Ju však práca v obchode s umeleckými potrebami bavila a nemienila sa jej vzdať, iba si skrátila úväzok z ôsmich hodín na šesť.

Popritom ešte po večeroch písala knihu. Vždy až po zotmení; takmer každý deň tomu venovala hodinu, dve, tri. Stránok v počítači pribúdalo a bolo jasné, že o nejaký čas uzrie svetlo sveta jej prvý román. Pán Grass si rád čítal všetko, čo pribudlo. Príbeh z obdobia rozkvetu mayskej kultúry na Yucatáne ho uchvacoval, no Alexandra mu rezolútne odmietla čokoľvek prezradiť dopredu, takže musel trpezlivo čakať na pribúdajúce stránky.

Pán Grass bol technikom vo veľkej predajni nových a použitých pneumatík, ktorá bola zároveň pneuservisom a od istej doby – potom ako sa pán Grass stal hlavným majstrom – aj servisom na bežné mechanické a opravárenské práce, a to najmä pre komerčné úžitkové vozidlá, dodávky a nákladiaky.

Manželia Grassovci, prisťahovalci z Európy, v minulosti počas života vo Veľkej Británii navštevovali na miestnom športovom a turistickom letisku pilotnú školu a po získaní pilotnej licencie si občas prenajímali malú turistickú Cesnu. Obaja mali ľahučké turistické motkanie sa oblohou nesmierne radi.

V ich spoločnom lietaní bolo jedno tajomstvo, ktoré každý z nich skrýval pred tým druhým; zároveň boli obe navlas zhodné – ak jeden z nich chcel ísť poľietať si, ten druhý šiel zaručene s ním, aj keby sa mu práve príliš nechcelo. Dôvodom bola určitá mierna obava z toho, že by sa mohla stať nehoda. Predstava života bez toho druhého bola pre oboch absolútne neprijateľná; každý z nich si želal byť s tým druhým v každej takej situácii, z ktorej by mohlo vyplývať nebezpečenstvo ohrozenia života. Jednoducho, ich vzájomná láska nezniesla predstavu rizika straty partnera.

„Bola by si tomu naklonená?“ opýtal sa Arthur Grass.

„Čomu? Tomu, aby si si kúpil a zrekonštruoval Dracona?“

„No, presnejšie, aby som ho kúpil *nám obom* a zrekonštruoval. Teda ak by si chcela, jedine.“

„Pozri, bola by som naklonená tomu znova si občas polietat'. Uspokojilo by ma však, keby sme si nejaké lacnejšie aero občas prenajali. Ak chceš rekonštruovať starého Dracona, rekonštruuj. Rada si na ňom polietam.“

Pán Grass vstal, podišiel k manželke a pobožkal ju na líce. „Ďakujem. Skúsím, či niečo nájdem na internete. A hlavne za akú cenu. Musí to byť lacné, inak prejdeme k tvojmu plánu, čiže si pôjdeme občas polietat' na prenajatej mašinke.“

* * *

Pine Hill Preserve Park leží na úbočí píniami porasteného kopca. Vinie sa ním úzka asfaltka, spájajúca sotva štyridsať domov, stojacich medzi stromami v rozumných vzdialenostiach od seba. Je to výborné malé miesto na život pre pokojamilovných ľudí. Pomedzi stromy je z úbočia vidno na sanfranciský záliv. Z tejto vzdialenosti a výšky sa záliv zdá ako rovná pastelovomodrá plocha, pokreslená svetlými brázdami, ktoré zanechávajú na hladine desiatky lodí, deň i noc križujúcich šíry záliv.

Obyvatelia Pine Hill Parku si na krásny výhľad dávno zvykli; pre novoprišielcov býval v prvých pár týždňoch zdrojom zvláštneho estetického potešenia. Každý z obyvateľov si však výhľad cenil ako mimoriadny bonus, obohacujúci bývanie v parku. Manželia Grassovci si svoje nové bydlisko rýchlo zamilovali. Bývali na píniovom kopci naozaj radi. Ani im nenapadlo, že ich príjem by stačil aj na bývanie vo väčšom rodinnom dome v niektorej z naozaj dobrých oaklandských štvrtí.

„Je tu jeden Dracon,“ vzdychol pán Grass. „Teda je ich niekoľko, aj tu v Štátoch sú dva na predaj. Ale drahé. Tento je lacný. Ibaže je v Južnej Amerike, až kdesi v Patagónii.“

Utierajúc si ruky do terpentínovej handry, Alexandra sa obrátila

k manželovi, sediacemu pri jej počítači pri starom kuchynskom stole v rohu jej ateliérovej izby. Kvôli ubúdajúcemu svetlu ukončila prácu na obraze temného anjela, ktorý sa vraj zjavoval pár dní pred zrútením mosta do Mississippi v Minneapolise. Okúzľujúco sa na manžela usmiala bielymi zúbkami. Stretol sa im zrak. Arthur Grass podišiel k nej a chytil ju okolo drieku. Rozmarne ho pobozkala, terpentínovú handru mu capla na prsia košeľa a zasmiala sa. „Varovala som ťa, že toto je nebezpečné miesto.“

„Je to košeľa na robotu,“ riekol pobavene. Stále si ju mocne pritískal. „Poď sa pozrieť na ten inzerát.“

* * *

„Južná štyridsiata deviata rovnobežka.“ Alexandra hľadela ponad manželovo rameno do atlasu na stránke, zobrazujúcej časť juhoamerického kontinentu od polostrova Valdes po mys Horn. „Tu je teraz leto, tam zima... vnútrozemie,“ pokračovala zamyslene. „Nebude nám tam zima?“

Inzerát, na ktorý pán Grass natrafil, ponúkal Dracon Alfa s veľmi malým počtom nalietaných hodín, nachádzajúci sa v rozobratom a zakonzervovanom stave. Cena bola jedinečná – štvrtinová oproti ostatným trom ponúkaným strojom. Avšak miesto, kde si bolo treba lietadlo prevziať a *poskladať*, ležalo pánu bohu za chrbtom, v argentínskej Patagónii, na štyridsiatej deviatej rovnobežke a približne sedemdesiatom deviatom poludníku, na brehoch jazera San Martin.

„No... teplo nám tam nebude,“ pripustil pán Grass. „Je to v horách, aj keď nevieme určiť druh terénu, či sú to hôľne lúky, alebo či aj dáke bralá, alebo ako to tam môže vyzeráť. A ešte si ten aeroplán máme aj sami poskladať... Azda je v dákom hangári, v ktorom sa dá zakrútiť.“

„Estancia La Federica,“ prečítala Alexandra názov miesta z inzerátu. „Na tejto mape to ani nie je.“

Pán Grass chvíľku klikal myšou, až sa na obrazovke zjavila dosť dobrá mapa Argentíny. Na brehu jazera San Martin sa nachádzala čierne bodka s názvom Ea. La Federica. „Bude to pekná diera,“ poznamenal.

„Možno je tam pekne,“ nadhodila Saša.

„Určite je tam pekne. Jazero, hory, žiadna civilizácia.“

„Koľko by ti trvalo poskladať to lietadlo?“

„*Nám* trvalo,“ opravil ju pán Grass. „Nie *mne* – museli by sme to robiť spolu.“

„Dobre, tak teda *nám* – koľko asi?“

„Neviem to odhadnúť. Ten človek píše, že nie je rozobraté do šraub. Viac-menej má len demontovaný motor a ešte pár častí. To je otázka niekoľkých hodín... Píšu, že je plne letuschopné, málo nalietaných hodín, vynikajúci stav – hm, aj keby to bolo okrem motora ešte niečo ďalšie, malo by to byť v priebehu pár dní. Do týždňa by sme ho hádam aj zalietali. Má argentínsku registráciu, prepis majiteľa by nemal byť problém... Odhadujem, že o dva týždne by sme mohli byť na ceste domov.“

„Keď prirátame všetky náklady, je to ešte stále natoľko výhodné, že sa nám to oplatí?“

„Určite áno,“ prisvedčil rozhodne pán Grass. „Za taký nízky hodinový nálet je tá suma fakt smiešna... A cena leteníek nebude zas až taká vysoká, ak poletíme druhou triedou... Iba ten strašne dlhý prelet domov.“

„Na ten by som sa ja zas aj trochu tešila,“ riekla Saša. „Predstavujem si, že to môže pre nás byť celkom dobrá trojtýždňová dovolenka – čo povieš?“

„Hádam aj áno,“ súhlasil Arthur. „Vieš si vziať tri týždne dovolenky? Alebo možno aj štyri, pre prípad, že všetko pôjde pomalšie.“

„Pravdaže – dva týždne mám starú dovolenku, ďalšie dva si vezmem neplatené voľno. Môže za mňa robiť tá študentka, čo zaskakovala aj predtým. Bude len rada.“

„To je výborné. Ja si môžem vziať celý mesiac bez problémov,

pán Arana ma na to sám upozornil, lebo som si ešte nevybral ani deň.“

„Len či sa nemôže stať, že si medzitým za teba nájde náhradu.“

„Pán Arana je seriózný človek – zabudla si, ako sa k nám znamenito zachoval, keď sme prišli do Oaklandu a nemali sme prácu ani peniaze, ani kde bývať?“

„Nezabudla,“ riekla Saša s povzdychom. „Pán Arana je strašne fajn človek. Iba mám strach – vieš, tie časy bez práce, bez peňazí, bez domova... už to nechcem zažiť.“

„Neboj sa, dievča,“ pán Grass ju privinul k sebe. „Dlhy nemáme okrem tých za dom žiadne, z roboty nás nevyhodia, kludne môžeme na mesiac odísť. Potrebujeme len dopredu zariadiť na športovom letisku v Manteca nájom miesta na státie, aby sme sa neocitli pred problémom, keď priletíme.“

Alexandra si na manžela položila hlavu, celá sa o neho uvoľnene oprela. „Ja neviem. Pôvodne sme hovorili o tom, že si kúpiš Dracona a budeš si ho rekonštruovať, čo pre mňa značí, že tu za domom budeš mať plachtou zakryté rozobraté staré lietadlo, tri či štyri roky sa budeš motať okolo neho, šmirgľovať akési malé kolieska a šraubíky a počúvať pri tom country, a ja na teba budem vidieť cez okno. *To* sa mi páčilo. Teraz však odchádzame na vzdialený koniec planéty kúpiť hotové malé lietadlo, ktoré za týždeň zložíš a ideme si prenajať miesto na stojánke na letisku. To je niečo úplne iné. V neposlednom rade nám zároveň vstúpi do hospodárenia ďalšia trvalá platba.“

„Áno,“ pripustil Arthur. „Ten posun je zrejмый. Musíme sa rozhodnúť. Stále je tu tá možnosť, že si v Manteca občas prenajmeme v nedeľu dopoludnia ultralight, dve hodinky sa preletíme a nič nám žiadnym spôsobom do života nevstúpi. Za dom si zaparkujem vrak Chevroletu za štyri stovky, najbližších pár rokov budem šmirgľovať kolieska a počúvať pri tom country presne, ako si povedala. Ako vravím, musíme sa rozhodnúť.“

„Na druhej strane je tu tá pekná trojtýždňová dovolenka,“ riekla Saša večer v posteli. Ležala s hlavou položenou na manželovom ramene. „Trochu ma vzrušuje predstava, že by sme strávili týždeň alebo dva pri jazere v horách a potom leteli ponad celú Južnú Ameriku... Arty,“ živo sa zvrtila a podoprela sa lakťami. Doširoka roztvorenými očami hľadela zblízka na manžela. „Veď vo Venezuele žije tvoj brat Arnold.“

„No... áno, žije, striedavo vo Venezuele a v Kanade.“

„V Kanade iba tri mesiace v roku,“ spresnila Saša. „V Nemecku trávi apríl, keď má jeho vnučka Julinka narodeniny. Zvyšok roka je vo Venezuele. Má domček v Las Adjuntas, veď vieš.“

„Dobre, vieme, kedy kde žije Arnold. Čo s tým?“ Arthur pohladil Sašu po hlave a palcom jej prešiel po lícnej kosti.

Saša si pridržala ruku na tvári. V slabom červenom svetle sa jej živo leskli krásne veľké hnedé oči. „Čo s tým?“ zopakovala manželovu otázku. „Mohli by sme to lietadlo – ak ho kúpime – nechať zatiaľ u Arnolda. Má za domom obrovskú záhradu a za ňou ešte omnoho väčšiu lúku.“

„Áno, je tam aj lúka,“ prisvedčil pán Grass.

„Môžeme na nej pristáť a zatahnuť Dracona do záhrady.“

„Lúka je z kopca,“ upozornil Arthur.

„Pristáť sa na nej dá,“ namietla Saša, majúc pred vnútorným zrakom veľikánsku lúku za ovocnou záhradou na okraji Las Adjuntas pri Caracase.

„Dá,“ pripustil Arthur. „Zas až tak z kopca nie je. Ale ako to rieši naše pochybnosti ohľadne celej veci?“

„Mohli by sme ten aeroplán kúpiť, preletieť do Venezuely a nechať v Arnoldovej záhrade – ak by nám dovolil, pravdaže. Tak by nám aspoň zatiaľ nepribudla platba za stojankovanie lietadla v Manteca, čo je nezanedbateľné, keďže žijeme v drahej Kalifornii. Polietaf by sme si mohli chodiť zo štyri-päť razy ročne na pár dní tak, že

vo Frisku vezmeme spoj do Caracasu a budeme mať dovolenku spojenú s lietaním.“

„To by šlo,“ prisvedčil Arthur.

„Dobre, povedzme, že nám Arnold dovolí zavliecť mu do záhrady lietadlo a zakryť ho plachtou...“

„... skoro by som verila, že by nám dovolil parkovať v jeho stodole.“

„Možno aj áno,“ pripustil Arthur. „Prečo ale nechceme priletieť si Dracona až domov? Ide fakt len o cenu stojankovania? Alebo?“

Saša najprv uhla očami, potom však smelo zdvihla hlavu. „Je to strašne ďaleko. A ponad more.“

„Smieško. Dve tretiny cesty budú za nami. Ponad more je to iba máličko, pretože môžeme letieť ponad oblúk Náveterných a Záveterných Antíl a potom preskočiť na Floridu.“

Arthur sa prizrel nesúhlasnému výrazu v tvári svojej ženy. Videl, že niečo na celej veci jej nesedí a že to, čo navrhla, teda aby aeroplán zanechali v Las Adjuntas, je hornou hranicou toho, s čím bude súhlasiť.

„Radšej by som, keby sme lietadlo nechali u Arnolda, Arty,“ riekla. „Naozaj. Aspoň dočasne. Môže ho používať aj on.“

„S tým som aj počítal,“ prikývol a už viac netlačil. „Podme zavolať Arnoldovi,“ navrhol. „Ešte nie je tak neskoro. Kde je teraz – dvadsiateho ôsmeho augusta?“

„V Kanade,“ odvetila Saša veselo. „V Manitobe, v chate pri jazere. Chytá ryby.“ Načiahla sa za telefónom.

* * *

S predávajúcim sa dalo spojiť iba elektronickou poštou. Zaslali krátky dopis, na druhý deň im prišla krátka odpoveď: Áno, Dracon Alfa je stále na predaj; áno, cena je nezmenená; áno, je možné lietadlo zložiť na mieste; nie, žiadne diely či súčiastky nechýbajú; áno,

ubytovanie pre dvoch ľudí je k dispozícii. Grassovci potvrdili záujem v ďalšej elektronickej pošte a uviedli približný dátum príchodu.

Trochu ich pojala cestovná horúčka. V práci si obaja zariadili mesačné voľno, preskúmali letecké spoje a ceny leteniek, do ruksakov si naložili turistickú výstroj, Arthur z internetu a z technickej knižnice zaobstaral o lietadle všetky možné technické dokumenty, popisy, vyobrazenia, fotografie a nákresy. Stále mal pocit, že to nestačí; viac, než čo už mal, podľa všetkého nemali nikde okrem archívu výrobcu – tam však odmietli poskytnúť výrobnú dokumentáciu a namiesto toho ponúkli, že stroj poskladajú ich mechanici. O to Grassovci záujem nemali a ešte sa aj trochu nahnevali, lebo z ponuky trčala komerčná mazanosť nenápadne ako telegrafný stĺp z krovia.

Batožiny nakoniec bolo viac, než na začiatku predpokladali. Niesli najmä väčšie množstvo zimných odevov. Meteorologické mapy pre oblasť Lago San Martin, provincia Santa Cruz, udávali dosť nevlúdnu klímu, sneh, vietor. Najmä mrazy – práve v tomto období tam mrzlo viac, než bol dlhodobý priemer. Pán Grass preskúmal oblasť Estancie La Federica na zobrazeniach zemského povrchu, ktorým sa ľudovo hovorí družicové snímky a ktoré sú v skutočnosti leteckými zábermi. Nenašiel ani stopy po rozjazdovej dráhe, ba ani grafické označenie poľného letiska, aké sa inak pri trávnatých letiskových plochách vyskytuje vždy.

„Asi sa štartuje na lúke,“ poznamenal. „Nie je tam registrované letisko. Pristaneš, kde sa dá.“

„Ako pionierske časy letectva,“ riekla Alexandra. „Vrtuľové stroje, trávnaté plochy... ešte kožené kukly by sme si mali zadovážiť.“

„To nemusíme, ale kožušínové ušianky sa nám zídu,“ odvetil pán Grass. „A letecké bundy s kožušínovým límcem. Poď, zjážeme do mesta, kúpime si. Viem, kde je taký obchod.“

Na dodávke sa odviezli do Oaklandu, nakúpili si čiapky, rukavice, letecké bundy, termoprádlo a dve dobrodružné knižky s leteckou tematikou. Podarené bolo, že na ich dopyt po letecko-dobrodružnom románe im predavačka ponúkla román Mafiánsky kuriér, ktorý je knižným spracovaním Arthurovej cesty na lietadle z Peru

do Venezuely. „Keby sme jej to povedali,“ riekla Saša veselo cestou domov, „neverila by a pokladala by nás za bájných tárajov.“

„Určite,“ prisvedčil pán Grass. „Chceš najprv Pilota Biglesa alebo Šťastný povetroň?“

„Biglesa,“ s nezbedným úsmevom vybrala z Arthurovych rúk hrubú knižku štyroch príbehov slávneho pilota. „Ale začíname čítať až v lietadle, áno?“

„To je jasné,“ zavrčal pán Grass očistom. „Si si vzala hrubšiu knižku, aby som čakal ja na teba, a nie ty na mňa, než si vymeníme.“

„Presne tak,“ ukázala biele zúbky.

KAPITOLA 3

„Te quiero por lo galana, lo pícara y feliz hecha que eres,“⁴⁴ riekol pán Grass do uška Alexandre, oddelujúcej mesačiky malého sladkého pomaranča na letisku v Caracase. Mali tam tri hodiny času. Motkali sa po letisku a cvičili španielčinu tak, že sa v tomto jazyku prekárali a vytvárali slovné hračky.

„Si supieras lo buenas que son estas naranjas!“⁴⁵ odvetila pani Grass nezbedne. „Te quiero tambien,“⁴⁶ dodala, keď sa pán Grass zaškaredil.

Prileteli linkou zo San Francisca. Tu v Caracase presadali na spoj do Buenos Aires a tam mali o hodinu prípoj do Rio Gallegos.

„Už teraz som trošku unavená,“ riekla Saša, keď zjedla posledný kúsok malého pomaranča. Pán Grass jej podal voňavý mokrý obrúsok s logom leteckej spoločnosti.

„Ďakujem. V lietadle si popíšme, hm?“ pohladila manžela po hlave.

Pán Grass pozrel na hodiny na tabuli. „Máme ešte hodinu. Poďme sa najesť do studeného bufetu – nemáš chuť?“

„Môžeme,“ prisvedčila. „Čo si dáme?“

„Mal by som chuť na šalát a rybu.“

„Bože, aj ja, presne,“ riekla pani Grass maškrtne. „A malé pivo.“

* * *

V Buenos Aires pristáli v noci, prešli pasovou a colnou kontrolou a takmer ihneď ich vyvolali na vnútroštátnu linku do Rio Gallegos, hlavného mesta provincie Santa Cruz. Boli by radi strávili deň v Buenos Aires, no vybavovať kvôli tomu preloženie na nasledujúci deň sa im nechcelo. Sľúbili si, že sa v Buenos Aires zastavia na dva alebo tri dni cestou nazad a pôjdu si aspoň do Museo de Bellas Artes, do centra na avenidu 9 de Mayo a do farbami oplývajúcej prístavnej štvrte La Boca. Pán Grass bol v Buenos Aires naposledy pred takmer pätnástimi rokmi, Alexandra ešte nikdy. Vysvetlil jej, že medzinárodné letisko, na ktorom sú teraz, je od samotného Buenos Aires vzdialené viac ako hodinu jazdy.

Posledný úsek, takmer dvetisícpäťsto kilometrov, Saša väčšinu času čítala novú knižku, s ktorou bola začala na letisku v San Franciscu. Pán Grass striedavo driemal, počúval hudbu zo slúchadiel a čítal. Cestovali spolu veľmi radi. Mali za sebou mnoho potuliek rôznymi časťami sveta, najmä severnou a južnou Amerikou. Nielen po bežných turistických cestách a bežnými druhmi dopravy, ale aj necestami cez lesy, po riekach na malých člnoch, morom na plachtinici, vodopádmi, horami a roklinami. Ak by sa ich niekto opýtal, za čo sa pokladajú zo všetkého najviac, obaja by sa v prvom rade označili za cestovateľov a dobrodruhov – i keď Saša by sa zároveň označila aj za maliarku a Arthur za námorníka.

Medzi Buenos Aires a Riom leteli vyše tri hodiny, na nie práve pohodlných sedadlách sa im to začínalo trochu vliecť. „Cestovanie v economy je proste únavné,“ vzdychol pán Grass mrviac sa na sedadle. „Ak sa cestuje ďaleko.“

„V prvej triede je to zas drahé,“ odvetila pani Grass. „O hodinu sme tam,“ vyzrela cez okienko, kde cez roztrhané mraky bolo vidno zelenohnedú pustatinu pod nimi.

* * *

V Rio Gallegos bolo počasie na hranici bezpečných podmienok.

Z juhozápadu fúkal silný ľadový vetrisko a pred sebou hnal nepríjemný ostrý dážď so snehom. Dohľadnosť nebola ani kilometer. Mesto v ústí rieky rovnakého mena počas pristávacieho manévru takmer neuzreli. Všetko vôkol pôsobilo nevlúdne, letisková budova bola sivá, mokrá a nudná, kým k nej zašli od lietadla, čo nebolo ani tridsať metrov, vietor im vtrhol pod bundy, Sašu poľahal za cop a Arthurovi nahádzal veľkých kvapiiek do nízkeho žltého ježka.

Celkom s uľahčením kvitovali, že ich batožina, nepoškodená a v kompletnej zostave, pricestovali s nimi, hoci dva razy presadali a raz menili leteckú spoločnosť. Pred budovou terminálu zastal autobus. Bez váhania doň nastúpili, i keď z tabuľky celkom nepochopili, po akej trase ide. Nevlúdne počasie a únava ich poháňali čím prv sa pohnúť ďalej. Vodič prisľúbil, že ich vysadí na autobusovej zastávke, kadiaľ určite pôjde spoj do Güer Aike. Tam vraj zaručene chytia autobus buď na sever do Luis Piedra Buena, alebo na západ do El Turbio a Yacimiento Rio Turbio.

Autobus bol plný sotva z dvoch tretín. Posadili sa celkom dozadu. Arthur vybral mapu provincie Santa Cruz, Saša sa pohodlne uvelebila s hlavou na jeho paži. Driemalo sa jej, nechcela však zaspať iba na krátkych pár minút. „Kde budeme spať, keď je vonku pľušť?“ opýtala sa unaveným hlasom.

„Tu, pozri,“ pán Grass preložil mapu a ukázal Alexandre prstom tenkú žltú linku naprieč krajinou od Güer Aike, mestečka na konci zálivu Rio Gallegos, k ceste číslo štyridsať, vedúcej popod Andy okolo horského masívu Meseta de Las Vizcachas. „Tu je una aldea Hotel El Cerrito. Ak to nazývajú hotel, bude tam nejaký hotel.“

„Len či tam dnes niečo pôjde. Možno tam chodí autobus prvý štvrtok v mesiaci. Sme na konci sveta.“

* * *

Vystúpili na malej zastávke s jednou lavičkou, na mieste, kde cesta od letiska vchádzala do Rio Gallegos. Bolo to kúsok od mosta

cez Rio Chico, menšiu, avšak prudko tečúcu rieku, ústiaci do zálivu Rio Gallegos v samostatnej zátok. Naozaj sa tam o dvadsať minút zjavil autobus. Vysvitlo, že aj ten ide z letiska, a šofér prvého ich zaviezol tých pár kilometrov po zhodnej trase iba zato, aby mal kšeft. Tento druhý autobus, najmenej tridsaťročný, šiel po trase Letisko – Güer Aike – Rio Gallegos, čo bolo síce divné, ale Grassovcom vyhovovalo. Do Güer Aike to trvalo po mokrej asfaltke trištvrte hodiny. Cesta sa držala na dohľad zálivu a jazdilo po nej viac áut, než by boli Grassovci na takom odľahlom mieste čakali. Neboli to síce prúdy, ale aj tak ich míňalo pomerne veľa nákladiakov, dodávok, sedanov rôznych značiek, ba aj dva-tri autobusy. „Cesta číslo tri,“ prečítal pán Grass v mape, „je takzvaná Panamericana. Vedie východným pobrežím z Ohňovej Zeme až do Buenos Aires.“

„Uhm,“ zašomrala driemajúca Alexandra. „V Buenos Aires ma zobud.“

* * *

Bola to malá diera s jedným podlhovastým námestím, na ktorom ich vysadil autobus. Sotva vystúpili, pokračoval po ceste číslo tri na juh. O štyri hodiny mal ísť ďalší, idúci na sever. Grassovci dúfali, že niečo iné vhodné pôjde aj skôr. Ten o štyri hodiny by im do určitej miery vyhovoval tiež, priblížil by ich k cieľu na tristo-dvadsať kilometrov. Teraz to mali ešte o dvesto viac. Arthur nechal Sašu pri batohoch a zašiel za policajtom na druhú stranu námestia. Bolo lemované nízkou zástavbou s pár obchodíkmi v prízemí, na konci stál kostol s predzáhradkou. Ľudí bolo málo, prikrčení pred vetrom šli nevšímavo za svojím cieľom. Policajt jedol placku z masťného papiera, bol celkom ochotný a komunikatívny. Povedal Arthurovi všetko potrebné o spojoch na sever a na západ, čo bolo ľahké, pretože boli iba štyri, a dnes už len jeden. Oplatí sa ubytovať sa na jednu noc a pokračovať o desiatej ráno.

„Je to tu cez prieluku,“ riekol Arthur po návrate Saši. „Paralelná ulica.“

* * *

Ráno, ešte prv ako šiel autobus, sa im na zlej, úzkej a takmer prázdnej ceste z námestia na severozápade pritrafila ponuka vodiča dodávky s tromi radmi sedadiel, že by ich vzal na posledné dvoj-sedadlo, na ktorom nik nesedel. V aute sa viezli štyria hrdí argentínski vidiečania; šofér bol nelicencovaný ilegálny taxikár. Povedal im celkom prijateľnú cenu. Dodávka bola zaťažaná na najvyššiu mieru. Pustou zvlnenou krajinou sa vliekla šesťdesiatkilometrovou rýchlosťou. Do Esperanza, najbližšieho mestečka, šli takmer dve a pol hodiny. V Esperanza vystúpili traja mlčanliví muži a so sebou si vzali väčšinu batožiny. Dodávka si vydýchla a s novými silami sa vydala na ďalší, ešte kostrbatejší a zvlnenejší úsek do Hotel El Cerrito. Trvalo im to skoro ďalšie dve hodiny. Cesta bola naozaj zlá, automobil sa kymácal a podvozok buchotal. Nakoniec sa dotrmácali na miesto, kde sa biedna cesta stretala s o niečo lepšou hradskou číslo štyridsať. Tam, blízko hrstky domov, lemujúcich zákrutu, vodič zastal, pomohol im vyložiť oba ruksaky aj malý príručný vak a rukou ukázal na najväčšiu budovu, kamennú vilu s hnedou šindľovou strechou; povedal: „El Cerrito.“

Ubytovali sa v malej izbičke v rohu podkrovia. Bola šikmá z dvoch strán a naozaj malá; výhodou bolo, že im nenačrela do peňaženky. Od pani na recepcii, ktorá bola zároveň kuchárkou a barmankou, sa dozvedeli, že na druhý deň zavčasu ráno pôjde ich zamestnanec do Tres Lagos, mestečka ležiaceho o dvesto kilometrov ďalej po ceste číslo štyridsať, kam sa im práve hodilo sa dostať. Pravda, k slovu opäť prišli argentínske pesos. Bolo jasné, že v drsnej Patagónii sa žije za peniaze.

Po prímorskom daždivom, sychravom, studenom počasí sa teraz ocitli v oblasti bez zrážok, zato s nepretržitým ľadovým vetrom